

Презентацію створено за допомогою комп'ютерної програми ВГ «Основа»
«Електронний конструктор уроку»

РОЗДІЛ III. ТАКТИЧНА ПІДГОТОВКА

Урок 3.18. ТП

Тема 3.3-5. Відділення в наступі

Мета

Дати основні поняття про мету та завдання наступу. Місце та можливості відділення в наступі. Розгортання відділення з похідного порядку в бойовий і перешикування. Бойовий порядок відділення на БМП (БТР) із урахуванням його розподілу на бойові групи. Атака відділення в пішому порядку. Особливості дій військовослужбовців у складі бойових відділення при наступі в глибині.

План уроку

1. Дії солдата в складі відділення під час наступу.
2. Бойовий порядок відділення на БМП (БТР) з урахуванням його розподілу на бойові групи.
3. Завдання, прийоми і способи дій військовослужбовців у складі бойових груп у наступі.
4. Механізоване відділення в наступі в різних ситуаціях.

1. Дії солдата в складі відділення під час наступу

Під час наступу солдат, використовуючи наслідки ядерного та вогневого удару по противнику, веде бій із повною віддачею сил, тісно взаємодіючи з іншими солдатами відділення.

Перед наступом солдат повинен:

- чітко зрозуміти своє завдання і завдання свого відділення і взводу, цілі нападу і порядок відкриття вогню;
- знати номер (розпізнавальний знак) танка, з яким буде діяти відділення, порядок взаємодії з ним та іншими бойовими засобами;
- при атаці в пішому порядку — місце і порядок спішування, місце в ланцюгу відділення;
- запам'ятати встановлені командиром сигнали;
- перевірити справність зброї і підготувати її до бою, перевірити наявність боєприпасів і за необхідності поповнити їх;

- перевірити наявність і справність засобів індивідуального захисту;
- підігнати спорядження.

За командою командира відділення «Відділення, до спішування — готуйсь!» механік-водій (водій) збільшує швидкість руху бойової машини і наздоганяє танк; у цей час солдат дістає зброю з бійниці, ставить її на запобіжник і готується до спішування. За командою командира відділення «До машини!» механік-водій (водій) уповільнює хід або, якщо є укриття, робить коротку зупинку. Солдат зістрибує з машини і за командою командира відділення «Відділення, за мною — до бою!» займає своє місце в ланцюгу, відкриває вогонь на ходу, бігом або прискореним кроком у складі відділення наступає у вказаному напрямку.

2. Бойовий порядок відділення на БМП (БТР) з урахуванням його розподілу на бойові групи

Атака повинна бути стрімкою — у цьому запорука успіху. Солдат, який рухається поволі,— зручна мішень для противника.

Через мінне поле відділення пересувається за командою командира «Відділення, за мною в колону по одному (по два) в прохід крізь мінне поле — бігом руш!». Кулеметник першим іде в прохід і прикриває вогнем рух відділення; решта солдатів шикуються в колону і стрімким кидком услід за танком, який прокладає прохід (або по прокладеному заздалегідь проходу), ведучи вогонь вправо-вліво, під прикриттям вогню БМП (БТР) долають мінне поле.

Подолавши мінне поле, солдат за командою командира «Відділення, до бою — вперед!» знову займає своє місце в ланцюгу і, ведучи вогонь по противнику на ходу, стрімко просувається до об'єкта атаки. Наблизившись до траншеї противника на 30–40 м, солдат за командою командира відділення «Гранатою — вогонь!» кидає гранату в траншею і стрімким ривком, пригнувшись, із криком «Ура!», рішуче вривається на передній край, знищує противника вогнем уприутул і невпинно продовжує атаку в вказаному напрямку.

Якщо солдат змушений вести бій у траншеї чи в сполучних ходах, то йому потрібно рухатися якомога швидше. Перед тим як увійти до траншеї чи сполучних ходів, солдат кидає туди гранату і робить 1–2 черги з автомата. Дротяне загородження у вигляді «їжаків», «рогаток» тощо необхідно викинути нагору штиком або підірвати гранатою. Пересуваючись траншеєю противника, треба уважно дивитися, чи немає в ній мін-«сюрпризів» або інших вибухових пристроїв. Знищувати противника в таких умовах дуже складно. Солдат в основному змушений розраховувати на власну зброю і свої сили, вдаючись до таких прийомів, як уколи штиком, удари прикладом, магазином чи піхотною лопаткою, метання гранати, вогонь уприутул.

Заражену ділянку місцевості відділення обходить, а в разі значного зараження проходить через неї в індивідуальних засобах захисту.

Наступ є видом бою. Він проводиться з метою розгрому (знищення) противника й оволодіння важливими районами (рубежами, об'єктами) місцевості. Сутність наступу полягає:

- в ураженні противника всіма наявними засобами;
- у рішучій атаці;
- стрімкому просуванню підрозділів у глибину його бойового порядку;
- знищенні та полоненні живої сили, захопленні озброєння, техніки та намічених районів (рубежів) місцевості.

Розгром проти стоячого противника й оволодіння важливими районами (рубежами, об'єктами) досягається вмілим застосуванням усіх засобів ураження, швидким використанням результатів ударів авіації та вогню артилерії, своєчасним зростанням зусиль у глибину, широким застосуванням охоплення, обходів і проведення атак у фланг і тил противника. Залежно від обстановки та завдань наступ може вестися на противника, який обороняється, наступає або відходить.

1. Наступ на противника, який обороняється, здійснюється з положення безпосереднього зіткнення з ним або з ходу.

2. Наступ на противника, який наступає, здійснюється шляхом зустрічного бою. Наступ на противника, який відходить, здійснюється шляхом його переслідування. Залежно від умов, перехід до наступу на противника, який обороняється, здійснюється з положення безпосереднього зіткнення з ним або з ходу.

Наступ ведеться з повним напруженням сил, у високому темпі без зупинок удень і вночі, у будь-яку погоду, при щільній взаємодії підрозділів усіх родів військ і спеціальних військ.

Механізований взвод наступає у складі роти, а в резерві батальйону, в штурмовій групі та в бойовому розвідувальному дозорі може діяти і самостійно. Механізований взвод, крім того, може діяти в передовій групі тактичного повітряного десанту. Взвод наступає на фронті до 300 м, а механізоване відділення в пішому порядку — на фронті до 50 м.

Механізованому відділенню (взводу) в наступі вказується об'єкт атаки і напрямок продовження наступу. Під час постановки бойового завдання по радіо відділенню може бути вказаний тільки напрямок продовження наступу. Об'єктом атаки механізованого відділення, як правило, є противник в окопах або в інших фортифікаційних спорудженнях опорного пункту, а також окремо розташовані на напрямку наступу танки, гармати, кулемети та інші вогневі засоби противника. Бойовий порядок механізованого відділення, який наступає в пішому порядку, складається із ланцюгу з інтервалом між солдатами 6–8 м (8–12 кроків) і БМП (БТР).

Для зручності ведення вогню та кращого використання місцевості солдати можуть висуватися трохи вперед або вбік, не порушуючи загального напрямку фронту наступу ланцюгу і не заважаючи діям сусідів. БМП (БТР) діє за ланцюгом відділення, на його фланзі або безпосередньо в ланцюгу. Бойовий порядок гранатометного та протитанкового відділень, що діють у пішому порядку, складається з обслуги, розгорнутої по фронту з інтервалом між гранатометами 10–20 м, між ПТКК — не менш 15 м, і БМП (БТР).

Перед атакою механізованих підрозділів проводиться вогнева підготовка атаки, а під час наступу — вогнева підтримка атаки і вогневе супроводження наступу підрозділів у глибині. Під час атаки в пішому порядку особовий склад механізованого відділення діє в ланцюгу безпосередньо за бойовою лінією танків на відстані, яке забезпечує його безпеку від розривів снарядів своєї артилерії і підтримку просування танків вогнем стрілецької зброї. БМП (БТР) у цьому випадку, використовуючи складки місцевості, стрибками від рубежу до рубежу (від укриття до укриття) просуваються за своїми відділеннями на відділенні, що забезпечує надійну підтримку вогнем своєї зброї танків та особового складу, який атакує.

Після спішування особового складу механізованого відділення в БМП (БТР) залишається навідник-оператор (кулеметник бронетранспортера), механік-водій (водій) та ЗКВ, які вогнем озброєння бойових машин підтримують бій своїх підрозділів. Під час атаки на БМП (БТР) механізований взвод діє в бойовій лінії за танками на відстані 100–200 м.

Механізоване відділення (взвод) на автомобілях атакує противника, як правило, в пішому порядку. При бездоріжжі, наявності глибокого снігового покриття та в деяких інших випадках особовий склад механізованих підрозділів може атакувати противника на окремих ділянках десантом на танках. Гранатометний і протитанковий взводи (відділення) атакують за бойовими порядками механізованих рот першого ешелону на відстані до 300 м, у проміжках між ними або на одному з флангів батальйону. За необхідності вони можуть висуватися безпосередньо в бойові порядки того підрозділу, атаку якого підтримують.

Протитанкове відділення роти наступає, як правило, в бойових порядках механізованих взводів, у проміжках між ними або на фланзі роти.

Для наступу з положення безпосереднього зіткнення з противником відділення займає ділянку траншеї з урахуванням побудови для наступу або зручності посадки на техніку під час атаки на бойових машинах піхоти (бронетранспортерах, десантом на танку).

Бойова машина піхоти (бронетранспортер) займає вогневу позицію за відділенням або знаходиться разом із взаємодіючими танками на вихідній (очікувальній) позиції.

Особовий склад відділення за необхідності дообладнує займану ділянку траншеї додатковими засобами: готує обладнання для вистрибування з траншеї, дозаряджає магазини (стрічки), готує до дії ручні гранати. Гранатометне і протитанкове відділення, як правило, займають вогневі позиції, на яких риють й обладнують окопи. Під час атаки на бойовій

машині піхоти (бронетранспортері) відділення після розгортання взводу в бойову лінію слідом за танком або самостійно продовжує висування до переднього краю оборони противника, знищуючи протитанкові й інші вогневі засоби, які не вражені вогнем зі зброї машини і зі стрілецької зброї через бійниці (поверх борта). Під час атаки десантом на танку відділення розміщується головним чином в його кормовій частині над силовим відділенням. Під час атаки в пішому порядку з виходом бойової машини піхоти (бронетранспортера), танка з десантом до встановленого місця спішування, відділення за командою свого командира «До машини» спішується і за командою «Відділення, у напрямку ____ предмета, до бою — вперед» або «Відділення, за мною — до бою» розгортається в бойову лінію і прискореним кроком, або бігом, ведучи інтенсивний вогонь на ходу, продовжує атаку. Наступ з положення безпосереднього зіткнення з противником відділення починає з вихідної позиції (з траншеї, окопу). Під час атаки в пішому порядку з підходом танка до траншеї на відстань 100–200 м командир відділення подає команду «Позначити прохід для танків», а потім за командою (сигналом) командира взводу — «Відділення — приготуватися до атаки». За цією командою особовий склад заряджає зброю повними магазинами (стрічками), приєднує багнет-ножі і встановлює, якщо необхідно, обладнання для швидкого вистрибування з траншеї.

За командою (сигналом) командира взводу про початок руху в атаку командир відділення подає команду «Відділення, в атаку — вперед», за якою відділення швидко вистрибує з траншеї (окопу) та прискореним кроком або бігом слідом за танком або самостійно за підтримкою вогнем бойової машини піхоти (бронетранспортера) висувається до переднього краю оборони противника, ведучи вогонь на ходу і з коротких зупинок. Під час атаки відділення невідступно слідує за танком і своїм вогнем знищує вогневі засоби противника, в першу чергу протитанкові, вчасно вказує бойовій машині піхоти (бронетранспортеру) і танку найбільш небезпечні цілі.

Мінне поле відділення долає, як правило, слідом за танком по його коліях або по проробленому проходу бігом у складі взводу. При підході до мінного поля за командою командира взводу або самостійно командир відділення командує: «Відділення, за мною, у колону по одному (по двоє), у прохід, бігом — марш». За цією командою кулеметники першими висуваються до проходу, вогнем прикривають рух відділення, а решта солдатів перешиковується в колону і стрімким кидком під прикриттям вогню бойової машини піхоти (бронетранспортера) долають мінне поле. Подолавши мінне поле, відділення знову розгортається в бойову лінію і стрімко атакує противника. Наблизившись до противника, який знаходиться в траншеї, на 25–40 м, особовий склад за командою командира відділення «Відділення, гранатами — вогонь» закидає його гранатами, вривається на передній край оборони, знищуючи противника вогнем упритул і гранатами, а при виникненні рукопашної

сутички — багнетами та прикладами, неспинно, слідом за танками продовжує атаку у визначеному напрямку.

Під час затримки танків відділення повинне висуватися вперед і атакувати противника, не очікуючи танків, використовуючи результати вогню артилерії і мінометів. В атаці рівняння повинне бути тільки на передніх солдатах, ніхто не має права відставати. Успішне просування вперед хоча б тільки одного солдата повинно бути негайно підтримано іншими солдатами та відділеннями. Під час атаки на бойових машинах піхоти (бронетранспортерах) посадка в них особового складу здійснюється з підходом бойових машин піхоти (бронетранспортерів) до вихідного положення для наступу.

Механізоване і протитанкове відділення за командами своїх командирів «До машини», «По місцях» швидко роблять посадку, готуються до ведення вогню з ходу і слідом за танком або самостійно атакують противника, ведучи вогонь із ходу через бійниці (поверх борта), знищуючи живу силу противника і його вогневі засоби, в першу чергу ті, які перешкоджають просуванню танків.

Одержавши завдання знищити противника, який залишився в траншеях і сполучних ходах, одна з бойових груп відділення, закидавши противника гранатами, стрімко заскакує в траншею з розрахунком ведення вогню уздовж траншеї в різні напрямки для прикриття один одного з тилу, просуваючи траншеєю, вогнем упритул, багнетами і гранатами знищує противника, який обороняється, долає прямолінійні ділянки траншей (сполучного ходу) після їхнього обстрілу та подавлення вогневих точок гранатами, просуваючись від повороту до повороту.

Інша бойова група (інше відділення) рухається по обидва боки траншеї зверху і, не втрачаючи з виду групу (солдата), який просувається траншеєю, знищує виявлені вогневі засоби і противника, який намагається залишити (захопити) траншею. Жива сила і вогневі засоби противника, розташовані в бліндажах та інших оборонних спорудах, закидаються гранатами, за необхідності частина бойової групи (пари) вривається в бліндаж і вогнем упритул завершує його знищення, один–два солдати контролюють входи і виходи з бліндажа зовні. Після знищення противника в траншеях, сполучних ходах та інших фортифікаційних спорудах відділення, не затримуючись, просувається в визначеному напрямку.

У міру ослаблення опору противника відділення за командою (сигналом) командира взводу робить посадку в бойову машину піхоти (бронетранспортер) і продовжує наступ у визначеному напрямку. Під час наступу в глибині оборони противника відділення, не відхиляючись від напрямку наступу, використовуючи складки місцевості, швидко виходить у фланг або в тил противнику і рішучою атакою знищує його. Переміщення відділення здійснюється за командою командира взводу. На окремих ділянках спосіб пересування (прискореним кроком, бігом, перебіжками, переповзанням) визначає командир відділення, з

огляду на рельєф місцевості та інтенсивності вогню противника. Він зобов'язаний слідкувати за тим, щоб підлеглі швидко просувалися вперед, уміло використовували місцевість і дотримувалися вказаного напрямку.

Вогонь у відділенні ведеться з ходу і з коротких зупинок, при цьому командир відділення зобов'язаний встановити такий порядок просування і ведення вогню, щоб не припинявся рух відділення в цілому: одна бойова група (пари, кулеметник і частина стрільців) веде вогонь, а інша — просувається вперед, щоб потім висунулася бойова група (пара, частина відділення), відкриває вогонь, забезпечуючи просування тих, які залишилися. Якщо відділення потрапило під вогонь артилерії (мінометів), воно виходить з-під обстрілу стрімким кидком уперед. Виявивши відхід противника, командир відділення доповідає про це командирі взводу, невідступно переслідує противника і знищує його вогнем усіх своїх засобів. Командир відділення, діючи в бойовому порядку відділення, керує вогнем і рухом відділення командами, поданими, як правило, голосом. Сигнальними патронами і трасуючими кулями він вказує бойовій машині піхоти (бронетранспортеру) і танку цілі, які необхідно знищити. У разі пошкодження та зупинки бойової машини піхоти (бронетранспортера) екіпаж продовжує вогнем із місця знищувати противника, димовими гранатами чорного диму імітує загоряння, вживаючи одночасно заходів щодо усунення пошкодження, доповідає про пошкодження командирі взводу (відділення) або його заступнику. Якщо машину самостійно відновити неможливо, то необхідно дочекатися підходу ремонтних (евакуаційних) засобів. У разі виникнення пожежі в машині екіпаж вживає заходів щодо її гасіння, а якщо це неможливо або є загроза вибуху, екіпаж залишає її, забираючи закріплені за ним зброю, боєприпаси до неї, гранати, і приєднується до свого відділення, доповідає командирі відділення про причину залишення машини. Після бою відділення виходить у призначене місце. Командир відділення організовує спостереження та охорону, розташовує особовий склад, дотримуючись вимог маскування, уточнює втрати особового складу, озброєння, витрати боєприпасів, пального та інших матеріальних засобів, наявні пошкодження озброєння і військової техніки. Способи переходу в наступ.

Дії відділення в наступі

До початку наступу відділення потай займає вихідну позицію (вказане командиром взводу місце). У вихідному положенні особовий склад механізованого відділення, як правило, розташовується в траншеї, а БМП (БТР) — на вогневій позиції поряд із траншеєю або в глибині вихідного району разом з іншими машинами взводу. Гранатометне або протитанкове відділення, як правило, займають вогневі позиції, на яких риють та обладнують окопи.

Із зайняттям вихідної позиції (вказаного місця) відділення готується до відбиття можливої атаки противника (розташовується на місці). Одержавши бойове завдання,

командир відділення організовує наступ. Бойовий наказ командир відділення віддає на місцевості, а за неможливості — по схемі (на макеті місцевості) й уточнює бойове завдання на місцевості під час висування до рубежу переходу в атаку або з початком атаки.

3. Завдання, прийоми і способи дій військовослужбовців у складі бойових груп у наступі

Механізоване відділення в наступі діє, як правило, у складі взводу. Дії механізованого відділення в бою у складі бойових груп застосовуються здебільшого під час наступу в глибині, на поспішно зайняту оборону противника, під час ведення боїв, переслідування невеликих груп, противника та в інших сприятливих умовах обстановки.

У цьому випадку:

- командирові відділення вказуються: напрямок наступу, смуга висування, рубіж переходу в атаку (або умовний сигнал на перехід в атаку), спосіб та об'єкт атаки, а також напрямок продовження наступу;
- старшому кожної бойової групи вказуються: напрямок наступу, смуга висування, рубіж переходу в атаку (або умовний сигнал на перехід в атаку), спосіб атаки противника (з фронту, із виходом у фланг чи в тил; одночасно із сусідньою бойовою групою чи самостійно, з використанням засобів задимлення чи без них), об'єкт атаки та напрямок продовження наступу;
- старші бойових груп визначають відповідні завдання кожному солдату; під час висування до переднього краю противника (зближення з противником), вказані завдання, через кожні 50–100 м, можуть уточнюватися або ставитися заново (з урахуванням характеру дій противника, втрат в особовому складі тощо);
- інтервали між військовослужбовцями бойової групи повинні складати 5–6 кроків;
- кожному військовослужбовцю з урахуванням умов місцевості на напрямку дій групи вказуються 2–3 вогневі позиції; які необхідно змінювати після декількох коротких черг;
- кожному солдату бойової групи призначаються сектори стрільби — основний і додатковий; вони повинні перекриватися між військовослужбовцями, які діють поруч, не менше ніж на 10–15 градусів (ПО-250 тисячних), створюючи зону суцільного вогню;
- висування до рубежу переходу в атаку здійснюється на дистанціях, які забезпечують візуальне спостереження за діями один одного та взаємну підтримку вогнем;
- атака противника здійснюється, як правило, під прикриттям димів після максимально можливого зближення з ним (як з фронту, так і з виходом в один з флангів чи в тил).

Переміщення на полі бою виконується послідовно:

- спочатку стрілок (найбільш підготовлений і фізично витривалий солдат у бойовій групі), під вогневим прикриттям кулеметника та старшого стрілка, використовуючи різні

прийоми і способи і пересування на полі бою (прискореним кроком, бігом (пригнувшись), перебіжками чи переповзанням) двома–трьома «стрибками» повинен вийти на рубіж 50–100 м; при цьому довжина «стрибків» між зупинками для перепочинку залежить від умов місцевості й інтенсивності вогню противника і в середньому складає 20–40 кроків (Бойовий статут Сухопутних військ, *додаток 2*);

- після зайняття вказаного рубежу стрілок обладнує перед собою бруствер і готується до ведення вогню з метою прикриття пересування решти особового складу бойової групи (*додаток 1*);

- залежно від умов обстановки та прийнятого командиром взводу рішення (визначених командиром відділення в бойовому наказі завдань особовому складу) послідовність переміщення решти військовослужбовців у бойових групах та бойових груп загалом може бути різноманітною.

Так, після переміщення вперед найбільш підготовленого та фізично витривалого солдата, під його прикриттям можуть висуватися по одному військовослужбовцю з кожної групи, або один із першої та два з другої бойових груп, або по два військовослужбовця з кожної групи (можливе й одночасне висування по одному солдату з кожної групи) на рубіж 50–100 м з метою забезпечення пересування на полі бою решти особового складу, що в цілому підвищує темп наступу підрозділу.

Командир відділення та кулеметник висуваються звичайно останніми.

Переміщення повинні здійснюватися безсистемно з використанням умовних сигналів (жестів) і команд.

Виходячи із вказаних вимог, кожному «номеру» бойових груп визначаються завдання.

Завдання першого (у даному випадку — стрілка):

- пересуватися на полі бою різними способами до вказаного рубежу;
- вести розвідку противника і місцевості на відстанях від 300 до 500 м;
- долати мінно-вибухові загородження та природні перешкоди;
- негайно відкривати неприцільний вогонь різними способами впродовж 2–3 с на глибину до 100 м перед собою;
- зброю тримати наготові до негайного застосування — несеш на спусковій скобі, куди очі — туди і ствол.

Завдання другого та третього:

- підтримувати переміщення першого стрілка веденням прицільного вогню із укриття за 3–5 с, на дальностях від 300 до 500 м із безсистемною зміною вогневих позицій (постріл — зміни вогневу позицію);
- вести розвідку противника і місцевості на глибину від 500 до 700 м;
- старший стрілок, додатково, керує діями бойової групи.

Завдання четвертого, п'ятого, шостого (друга бойова група):

- вести розвідку противника і місцевості на відстані від 500 до 700 м;
- підтримувати прицільним вогнем із укриття за 3–5 секунд на дальностях до 500 м дії першої бойової групи (першого, другого та третього номерів) із безсистемною зміною вогневих позицій;
- виявляти і знищувати броньовані цілі противника на відстанях від 300 до 500 м;
- охороняти командира відділення.

Завдання сьомого (механіка-водія, водія — третя бойова група):

- спостерігати за дорогою (місцевістю на маршруті руху до 50 м та сигналами (умовними жестами) командира відділення;
- виводити бойову машину на заплановані вогневі позиції (укриття) (за командою);
- змінювати вогневі позиції (укриття) після кожної черги гармати (кулемета).

Завдання восьмого (навідника-оператора, кулеметника — третя бойова група):

- вести розвідку противника і місцевості на дальностях до 2000 м;
- здійснювати прикриття прицільним вогнем за 3–5 с, дій перших двох бойових груп на дальностях від 600 до 1200 м.

Кожна бойова група повинна мати кішку, шнур (2–3 на відділення) і вміти їх використовувати для розмінування мін на розтяжках, а також тих, що встановлені на ґрунті без заглиблення і маскування; усі військовослужбовці повинні вміти застосовувати багнет для пророблення проходів у дровових загородах противника, виведення з ладу ліній зв'язку та під час рукопашного бою.

Під час виконання бойового завдання командир відділення здійснює управління бойовими групами як за допомогою статутних сигналів управління (*додаток 1* до Строевого статуту; *додатки 1, 2* до Бойового статуту Сухопутних військ, частина III), так і з використанням додаткових сигналів управління (*додаток 2*), переміщуючись з однією з бойових груп або у проміжках між ними. Зв'язок із командиром взводу здійснюється по радіо.

У випадку посилення механізованого відділення танком останній просувається на полі бою безпосередньо в бойовому порядку відділення, знищує протитанкові та інші вогневі засоби противника та руйнує інженерні загородах. Командир відділення повинен організувати виявлення та знищення протитанкових засобів. Танк спочатку веде вогонь по противнику, який знаходиться на передньому краї, а з підходом на відстань 200–250 м — переносить вогонь у глибину його бойового порядку.

БМП (БТР) рухаються стрибками від укриття до укриття, постійно змінюючи вогневі позиції.

З виходом на рубіж переходу в атаку особовий склад бойових груп за командою командира відділення, використовуючи підтримку вогнем із застосуванням бойової техніки, рішучою атакою знищує вказаного противника.

Під час знищення окремих дрібних груп у глибині оборони чи в тилу противника, особливо на сильно пересіченій, важкодоступній місцевості, у горах та в населених пунктах за рішенням командира роти (взводу) бойові групи можуть виконувати різні за характером завдання.

Так, одній із бойових груп може бути відведена роль маневрової групи (наприклад, першій бойовій групі), а двом іншим — роль вогневих груп (другій та третій бойовій групі).

Завдання **маневрової групи** полягає в тому, щоб, використовуючи складки місцевості (місцеві предмети), зблизитися з противником на якомога меншу відстань, зайняти вигідне положення для атаки та у взаємодії з вогневими групами (вогневою групою) знищити його (чи захопити в полон).

З метою покращення маневреності групи до її складу повинні входити військовослужбовці, озброєні автоматами.

Вогневі групи призначені для підтримки вогнем дій маневрової групи шляхом ведення прицільного вогню по виявленим вогневим засобам противника з постійною зміною вогневих позицій.

До складу **першої вогневої групи**, як правило, входять кулеметник, гранатометник, стрілок — помічник гранатометника, а в окремих випадках — і снайпер.

Другу вогневу групу становить бойова машина із частиною екіпажу (механік-водій (водій) та навідник-оператор (кулеметник)).

Під час наступу маневрова і вогневі групи прикривають одна одну вогнем. Рубіж атаки визначається на відстанях 100–150 м (іноді до 200 м) від об'єкта атаки.

Атака противника здійснюється, як правило, у такий спосіб.

Вогневі групи (або одна з них) відвертають увагу противника та сковують його дії на одному з напрямків, а тим часом маневрова група непомітно просувається на один із його флангів чи в тил.

Із виходом до об'єкту атаки маневрова група осліплює димами та закидає противника гранатами та у взаємодії з вогневими групами одночасною атакою у фланг чи тил знищує його (захоплює в полон).

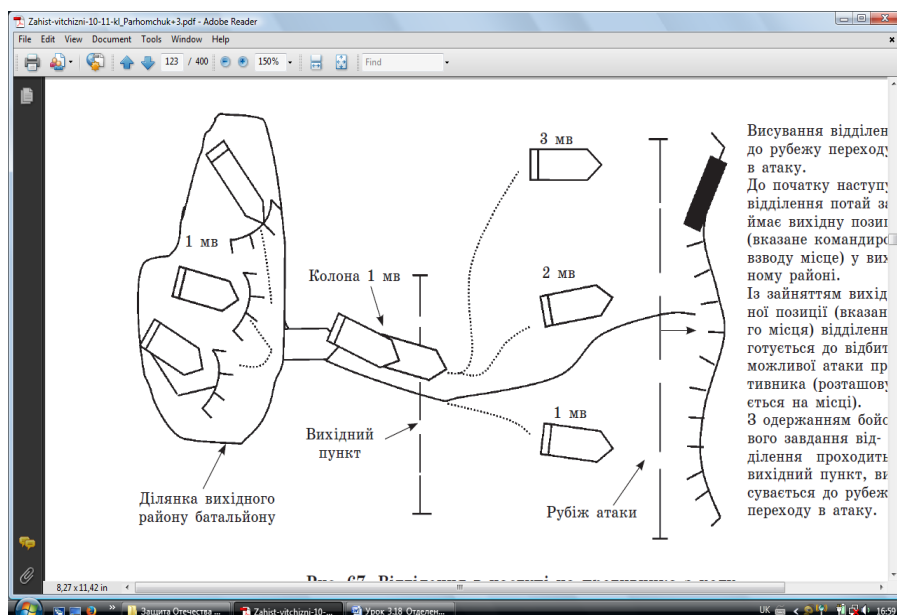
Успіх виконання підрозділом бойового завдання значною мірою залежить від рівня підготовки особового складу та узгодженості дій позаштатних бойових груп між собою та із засобами підсилення.

Виконання бойових завдань механізованим взводом у складі бойових груп у наступі здійснюється за аналогією до відділення (*див. рис. 67*).

Дії у складі «двійок» та «трійок» характерні і для снайперів, які залежно від рішення командира роти (взводу) можуть діяти у призначених їм смугах (за бойовим порядком підрозділу, на одному із флангів роти (взводу) та в проміжках між взводами).

Обов'язки між снайперами у «двійці» розподіляються таким чином. Перший номер виконує завдання «спостерігача»: веде пошук найбільш важливих цілей, готує дані для стрільби, надає їх другому номеру — «винищувачу» та коректує його вогонь. «Винищувач», відповідно, знищує вказані цілі. Через 20–30 хвилин номери міняються місцями. (Більш детально завдання, прийоми і способи дій снайперів у бою визначені Директивою Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних сил України «Щодо вдосконалення системи підготовки снайперів у Сухопутних військах Збройних сил України».)

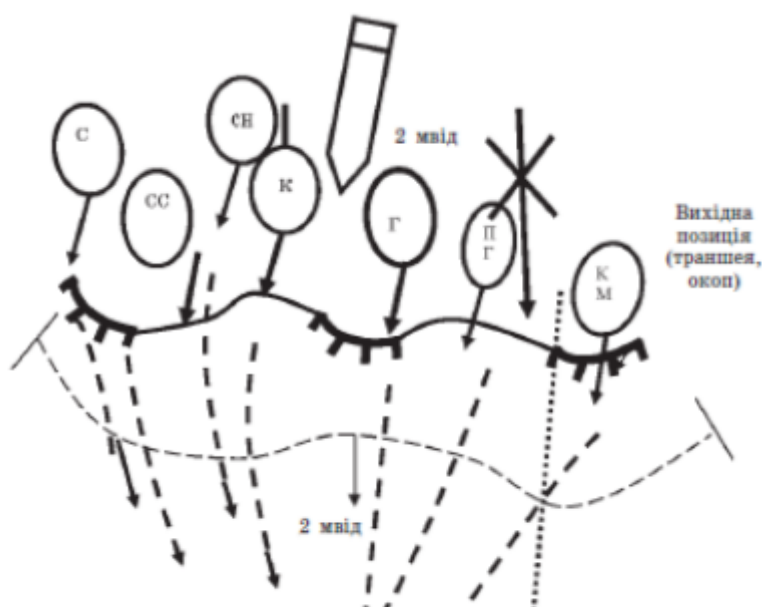
4. Механізоване відділення в наступі в різних ситуаціях

Висування відділення до рубежу переходу в атаку.

До початку наступу відділення потай займає вихідну позицію (вказане командиром взводу місце) у вихідному районі. Із зайняттям вихідної позиції (вказаного місця) відділення готується до відбиття можливої атаки противника (розташовується на місці). З одержанням бойового завдання відділення проходить вихідний пункт, висувається до рубежу переходу в атаку.

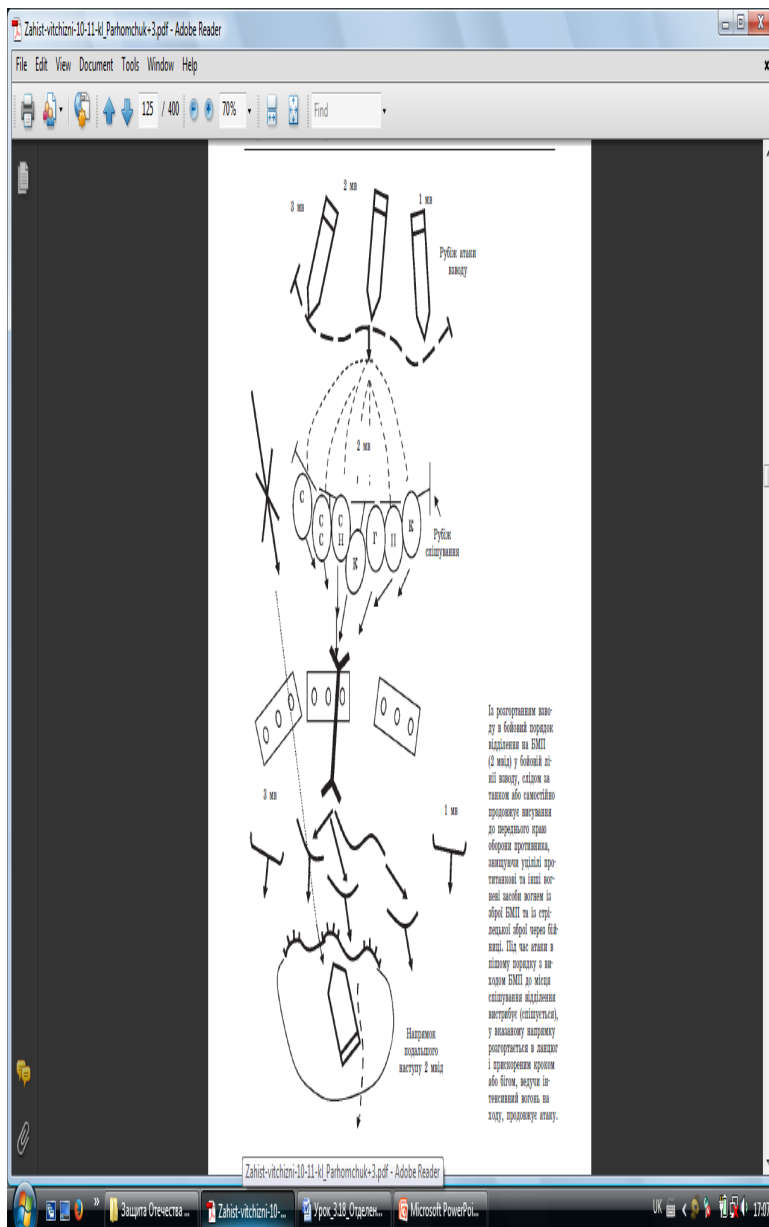
Рис. 67. Відділення в наступі на противника з ходу. Висування відділення до рубежу переходу в атаку

З початком руху в атаку відділення вистрибує з траншеї (окопу) і в ланцюгу, слідом за танком, прискореним кроком або бігом при вогневій підтримці вогнем БМП атакує противника, знищує його

вогневі засоби і
продовжує наступ у
глибину.
Подолавши мінне поле,
відділення знову
розгортається у ланцюг і
стрімко атакує
противника. Знищивши
противника, відділення,
не затримуючись,
просувається вперед, по
мірі послаблення опору
противника проводить
посадку в БМП і
продовжує наступ у
вказаному напрямку.

Рис. 68. Відділення в наступі з положення безпосереднього зіткнення з противником

Із розгортанням взводу в бойовий порядок відділення на БМП (2 мвід) у бойовій лінії взводу, слідом за танком або самостійно продовжує висування до переднього краю оборони противника, знищуючи уцілілі протитанкові та інші вогневі засоби вогнем із зброї БМП та із стрілецької зброї через бійниці. Під час атаки в пішому порядку з виходом БМП до місця спішування відділення вистрибує (спішується), у вказаному напрямку розгортається в ланцюг і прискореним кроком або бігом, ведучи інтенсивний вогонь на ходу, продовжує атаку.

Рис. 69. Відділення в наступі на противника з ходу. Атака переднього краю

Презент
констру

© ТОВ

Джерел
І
Пархом

